24

Aventurile lui Morgan Piratul

CUSCA DE FIER

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 24

****

CUŞCA DE FIER[1]

V.1.0
V.1.0

Traducere din franceză MAREŞ I. DORU

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LA CAGE DE FER.

Un om în mare!

— Aduceţi-l pe omul acela, copii! Îl vom trece prin cazne şi îl vom cetlui cu fier, în fundul calei! Pe sfântul meu patron, ticăloşii de englezi ne aduc numai necazuri! Voi pierde toată consideraţia echipajului meu dacă nu îmblânzesc toate elementele indisciplinate ale echipajului meu şi nu pun la punct pe orişice ticălos de aceeaşi teapă! De altfel, acesta a fost şi ordinul de bază al stăpânului meu iubit, valorosul Morgan, ordin pe care îl aplic pedepsind un păduchios ca el!

Înainte ca bătrânul Andre locotenent şi mâna dreaptă a celebrului Rege al Mărilor, să înceapă să vorbească, vreo zece sau doisprezece găligani cărora el li se adresase s-au pus în mişcare către omul pe care trebuiau să-l aresteze.

Acesta, era un lungan păros şi roşcovan, cu braţele lungi ca nişte prăjini, cu pumni noduroşi, cu o fizionomie ipocrită şi bestială, deci un ansamblu ce trăda o origine britanică.

Numele său era Jones Smith, şi, pe deasupra, el nu a căutat niciodată să-şi ascundă identitatea. Ba dimpotrivă, el se mândrea fără încetare că este un bun englez; el povestea oricui voia să-l asculte că regreta amarnic că a dezertat de pe un vas al flotei Majestăţii Sale Graţioase regele Angliei, pentru a se înrola în echipajul lui Morgan.

El deplângea acea lovitură la cap, imputabilă, spunea el, beţiei. Dar acest lucru nu era pentru el un motiv de lamentare, el se arăta a fi leneş, orgolios, certăreţ; el îndrăznea să încalce regulamentul de la bordul vasului; nu voia să facă decât ce-l tăia capul. Andre, sub ale cărui ordine directe servea, avea întotdeauna să-l vadă cu un ochi răuvoitor pe acest împieliţat. Neascultarea acestui ciudat nu era în măsură să ducă la o împăcare cu el, nici insolenţa cu care Smith îi făcea observaţii, de altfel juste. Astfel el a sfârşit prin a-şi pierde răbdarea, şi, datorită unei riposte mai arţăgoase, mai jignitoare a lui Jones Smith, tocmai a găsit ocazia de a-i administra o pedeapsă corporală.

Şnapanul, văzându-şi colegii gata să se năpustească asupra lui, a afişat o mină de parcă ar fi vrut să le opună o rezistenţă disperată. Dintr-o săritură, s-a pus la adăpost în spatele unei grămezi de funii încolăcite pe puntea vasului, şi, înarmându-se cu un pistol şi cu un pumnal recuperat din centura sa, el răcni:

— Ce vreţi de la mine? Înapoi! Ştiţi că eu sunt un fiu al Angliei libere. Nenorocirile se vor abate asupra voastră dacă vă veţi atinge de un singur fir de păr din capul meu!

În acelaşi timp, el aţintea arma sa de foc asupra camarazilor săi, şi cu mâna cealaltă, agita furios pumnalul său.

Asaltatorii au ezitat timp de o secundă. Nu numai că erau zece contra unu şi erau atât de bine înarmaţi, dar mult mai hotărâţi, şi mult mai viteji ca el. De altfel, ei voiau să-l captureze fără vărsare de sânge, fiindcă, în fond, Jones Smith era de-al lor, şi nu era pasibil decât de o pedeapsă disciplinară.

Andre, în ciuda vârstei înaintate, era încă plin de vigoare. Bun, generos, mărinimos ca majoritatea compatrioţilor săi, francezi, totuşi nu tolera ca nimeni să-şi bată joc de el aşa cum a făcut-o Smith.

— Am spus să-l luaţi pe acest om! zise el, mergând drept spre mateloţi. Ce aşteptaţi să-mi daţi ascultare?

— Predă-te, Jones! spuse un tunar. Nu ne obliga să te culcăm la pământ. Ne vei părăsi timp de cincisprezece zile, vei merge la carceră.

— Ajunge! strigă cu o voce tăioasă bătrânul Andre. Nu v-am cerut să parlamentaţi cu el, ci v-am cerut să puneţi mâna pe el.

— Bine, căpitane!

Şi, fără să întârzie, mateloţii năvăliră asupra rebelului, care nu a mai avut timp să facă uz de armele sale. Aruncat la pământ, el s-a zbătut o clipă sub masa colcăitoare a asaltatorilor, ca un mistreţ în mijlocul unei haite; dar rezistenţa sa nu a servit la nimic. Legat de mâini şi de picioare, dezarmat, ei îl transportară în fundul calei ca pe un vulgar pachet de vele.

— Mă voi răzbuna! urlă el, în timp ce mateloţii îl biciuiau cu conştiinciozitate. Voi, flăcăi, în loc să vă ploconiţi ca nişte câini la ordinele bătrânului mâncător de broaşte, şi să mă trataţi aşa cum o faceţi acuma, ar fi trebuit să-mi luaţi apărarea. Voi mă acoperiţi de ruşine fără să vă gândiţi că mâine, foarte probabil voi înşivă veţi fi biciuiţi şi înlănţuiţi de către acest francez al Diavolului. Ah! Vă jur pe sfântul George, că toate nenorocirile se vor abate asupra voastră!

Mateloţii nu-l ascultară. Ei urcară din nou pe puntea fregatei, unde îi raportară lui Andre executarea cu stricteţe a ordinelor sale.

Această fregată „Sfânta Marta”, era o captură de război făcută în dauna spaniolilor în următoarele împrejurări:

Revenit din lunga şi periculoasa explorare a mărilor polare şi

decis a da o lovitură fatală dominaţiei duşmanului său de moarte, căpitanul Flint, Morgan se dedică trup şi suflet spre împlinirea acestei datorii. Toate vasele disponibile adunate de ici, de colo, din marea Antilelor sau din Caraibe, căutau flota reconstituită de acest sinistru pirat. Nu se putea opri să nu se gândească că duşmanul său de moarte, Flint, se sustrage de la o confruntare navală făţişă şi asta încă de multă vreme. Primele confruntări în care s-au găsit angajaţi, au fost marcate, în general de succese mărunte din partea lui Morgan. Sigur, el l-a înfrânt de fiecare dată pe ticălos, dar tot de fiecare dată acesta a reuşit să scape, păcălind moartea. Trebuia să se termine, odată şi odată trebuia să-i pună capăt, cu orice preţ, expediţiilor sângeroase ale acestui pirat al mărilor, teroarea Lumii Noi.

Dar, pe de altă parte, el trebuia să facă faţă necesităţilor numeroaselor echipaje, miilor de oameni care au îmbrăţişat cauza lui Morgan.

Pentru a împăca aceste două exigenţe, viteazul corsar îl însărcină pe bătrânul Andre să continue singur lupta împotriva spaniolilor, de la care se putea smulge fără scrupule o parte din colosalele bogăţii câştigate prin cele mai josnice mijloace. Ce a fost, de fapt, cucerirea Antilelor şi a celor două Americi, dacă nu un lung şir de masacre, de furturi, de abuzuri de putere şi de atrocităţi de toate felurile?

Francezii, aproape restabiliţi după boala care i-a doborât în regiunile hiperboreene, aveau de dus la bun sfârşit o sarcină şi mai dificilă. Morgan, nu avea suficiente corăbii pentru a putea să-i împrumute una, îl însărcinează să traverseze istmul american spre Panama. Cu o companie de debarcare şi un echipaj, el trebuia să traverseze uscatul şi să ajungă într-un anumit punct de pe coasta mării de Sud, astăzi se numeşte Oceanul Pacific, unde aşteptau o ocazie favorabilă de a captura o corabie spaniolă. Acestea fiind stabilite, el interceptează două galioane încărcate cu aur care, în câteva luni, urmau să părăsească Callao, portul oraşului Lima, capitala statului Peru, cu destinaţia Europa.

Noi am spus deja că, în afară de echipajul său, Andre a adus cu el o companie de debarcare. Ea era formată din buccanieri recrutaţi de Morgan din zona franceză a insulelor Tortuga. Normanzi în cea mai mare parte a lor, duri vânători de bivoli sălbatici, implacabili inamici ai spaniolilor, trebuiau să aducă apreciabile servicii şefului şi compatriotului lor Andre.

Expediţia a fost debarcată aproape de Puerto-Bello, în micul

golf al Insulei de Aur, unde ţărmurile erau nelocuite. Din Panama exista o rută importantă ce trecea prin aşezările indiene ca Bujio, Boqueron şi Bequem, pe care filibustierii din Indiile Occidentale nu ezitau să le ocupe din timp în timp pentru a face ravagii în posesiunile spaniole din Mările Sudului. Indienii au suferit prea mult sub jugul învingătorilor lor pentru a le purta ură, şi astfel ei se aliau de bunăvoie cu piraţii, îi conduceau de-a lungul drumului, veghind la necesităţile lor pe întregul traseu, de altfel lung şi dificil.

Coloana lui Andre, formată în total din cinci sute de oameni, mateloţi şi buccanieri, au regăsit drumul la câteva leghe de Puerto-Bello şi se îndreptară încet spre Panama. Păduri virgine, deşerturi înfricoşătoare, regiuni muntoase şi precipitaţii: acestea erau obstacolele ce trebuiau învinse. Timp de douăzeci de zile, ei merseră, ghidaţi de câţiva indieni, într-o ţară sălbatică unde aveau de înfruntat mii de pericole, suferind de foame, de sete, tot felul de privaţiuni. Încă din prima etapă, ei aveau de traversat, având apa până la gât, de patruzeci şi patru de ori acelaşi râu, aşa era de sinuos cursul râului în acea regiune. În a doua săptămână, alimentele au început să lipsească, ei fiind obligaţi să-şi fiarbă, pentru a le înmuia în apă sărată vestele de vânătoare şi să se mulţumească cu această hrană oribilă.

Osemintele a cinzeci nefericiţi, morţi de foame şi de oboseală, marcau în mod macabru itinerariul ce l-au parcurs. Şi supravieţuitorii, demoralizaţi, jigăriţi, semănând mai mult cu nişte schelete decât oameni, aşa arătau când sosiră în sfârşit pe malul râpos al râului Boca del Chica, într-o regiune înverzită şi plină de vânat.

Erau salvaţi!

Au construit bărci din coajă de copac cu ajutorul indienilor şi se lăsară să alunece pe firul apei înspre mare. Ajunşi pe coastă, ei campară, aşteptând ocazia potrivită să captureze un vas inamic.

O zi de calm plat, observatorii de coastă, plasaţi pe stâncile culminante ale malului, semnalară o navă în pană în larg. Era o fregată spaniolă cu şaizeci de tunuri, „Sfânta Marta”. Andre făcu toate pregătirile pentru a o aborda în toiul nopţii. Da, francezii au avut cutezanţa de a lansa vreo douăzeci de pirogi, toate capabile să navigheze pe mare, la asaltul acestei redutabile fortăreţe plutitoare. Şi această tentativă disperată a avut un mare succes. Buccanierii şi filibustierii ardeau de nerăbdare, la drept vorbind, să scape de necazurile lor printr-o acţiune strălucită care le va

aduce glorie şi profit. În zorii zilei, fregata era deja în puterea lui Andre. Surprinşi de brusca apariţie a piraţilor pe puntea vasului, spaniolii au oferit o palidă rezistenţă. Unii au fost masacraţi, iar alţii s-au predat. Cei care şi-au salvat viaţa au fost debarcaţi cu ajutorul pirogilor învingătorilor. După aceea, cum vântul prinse a bate, Andre întinse pânzele şi se îndreptă cu viteză spre Callao. Eliberată, fregata „Sfânta Marta” se distingea prin bravură cu noul echipaj faţă de cel vechi. Ea se adăposti într-un golfuleţ al coastei, supraveghind, fără a fi observată, plecările şi sosirile vaselor spaniole şi astfel au capturat cu mare uşurinţă cele două galioane, a cărei preţioasă încărcătură a fost transbordată în buncărele sale. În acelaşi timp se desfăşurară şi evenimentele ce au dus la pedepsirea lui Jones Smith pentru indisciplină cu cele cincisprezece zile de înlănţuire. În timpul executării pedepsei rebelului, fregata era ancorată nu departe de Guayaquil, la câteva cabluri de mal, pentru a-şi reface proviziile de lemn, de mâncare şi de apă, simplă escală după care trebuiau să navigheze spre capul Horn, fiindcă Morgan îi spusese lui Andre să se reîntâlnească în drumul său cu prada câştigată. În acea seară, ei trebuiau să pornească devreme. Şalupele erau revenite, aducând o încărcătură de carne proaspătă, în ciuda rezistenţei unui trib riveran cu care buccanierii însărcinaţi cu aprovizionarea vasului au dus o adevărată luptă.

Noaptea se aşternu, o noapte ploioasă care învăluia coasta cu o impenetrabilă perdea de întuneric.

— Ridicaţi ancora şi întindeţi pânzele! ordonă bătrânul Andre.

În acel moment, un strigăt lugubru răsună în faţă pe teuga vasului:

— Om la apă!

Acesta era Jones Smith, care, profitând de apropierea de mal şi de calmul plat, se aruncă în apă. Hotărât să dezerteze şi nu numai, fără îndoială, să-şi ducă la bun sfârşit opera de răzbunare împotriva lui Andre, mizerabilul, sesizând ocazia ideală. Aflând noutatea, francezul a avut întâi ideea de a nu interveni. Ce îi interesa evadarea unei asemenea canalii? Dar totodată, rememorând proiectele de răzbunare ale englezului, el se răzgândi.

— La şalupe, copii! strigă el. Prindeţi-l şi să-l aduceţi aici viu sau mort. Cinci sute de piaştri aceluia ce îmi aduce trădătorul!

Şi într-o clipă, lejerele ambarcaţiuni de pe „Sfânta Marta” atinseră suprafaţa liniştită a mării, sub vigurosul impuls dat de vâsle, se pierdură în obscuritate.

Dar Smith avea un avantaj asupra lor, şi, de altfel, nu se vedea nimic din cauza ceţii acesteia blestemate.

— Aho! Acolo jos! Îl vedeţi?

— Nu. Dar voi?

— Nici noi. Este întuneric ca în cambuza vasului lui Satan, mii de tunete!

În acelaşi moment, şalupele făcură cale întoarsă şi marinarii se grăbiră să urce pe navă. O întreagă flotilă de bărci alungite şi întunecate, pe care mateloţii le recunoscură la timp ca fiind pirogi indiene, înaintau spre ei, încercând să îi ajungă. O adevărată salvă de muschete răbufni. Scurtele străluciri ale focurilor de armă sfâşiară ceaţa opacă. Descurajaţi, indienii abandonară urmărirea, în acelaşi moment în care strigăte de agonie se ridicau din apropierea bărcilor, anunţând o nouă dramă:

— Ajutor! Îndurare! Ah!…

— Asta-i vocea lui Jones Smith, le spuse Andre oamenilor săi, care se căţărau pe funiile aruncate de pe punte. O recunosc. Nemernicul a căzut în mâinile indienilor, în cel mai fericit caz…

— Sau a dat nas în nas cu vreun rechin înfometat! Nu, locotenente? spuse unul dintre mateloţi.

— Cu siguranţă, spuse Andre. Ascultaţi!

Şi acolo jos, în negura nopţii, acelaşi vaiet lugubru se ridică iarăşi, mai slab, mai disperat:

— Mă înec!… Repede! Doamne, veniţi încoace!

Pactul ticăloşilor

La acest infam scelerat care era căpitanul Flint, ai putut descoperi cel puţin o calitate: spiritul metodic. Corsarul acesta nu se lăsa descurajat de nici un eşec, şi, aşa ca un dop pe care oricât de adânc îl scufunzi revine imediat la suprafaţă, el avea talentul de a reveni la linia de plutire, indiferent de hăul în care îl scufunzi.

Vitejia sa, provenită din laşitate, fiindcă o manifesta numai împotriva adversarilor mai puţin numeroşi sau mai slabi, îi permiteau să-şi revină după adversităţile sorţii cu o rapiditate stupefiantă. Învins, cu toate vasele scufundate sau arse, se credea că a dispărut pentru totdeauna; dar reapariţia sa, în vreuna din mări, în fruntea unei puternice escadre, ruina speranţa dispariţiei sale. Şi, din nou, povestirile despre nelegiuirile înfricoşătoare întreprinse de el zburau din gură în gură, semănând peste tot frică şi oroare.

El trebuia să aibă, în plus, mai multe porturi de refugiu, nenumărate bârloguri unde se putea retrage. De fapt, la această epocă, el ocupa una din numeroasele insuliţe ce se învecina cu insula olandeză Aruba, din golful Maracaibo sau Marecaye.

Acest golf face o scobitură profundă în coasta nordică a Venezuelei.

El se compune din golful Maracaibo propriu zis, larg de douăzeci şi cinci până la patruzeci de leghe, lung cam de cincizeci, şi de un lac ce poartă acelaşi nume, ale cărui dimensiuni sunt chiar mai vaste, şi care comunică cu golful printr-o intrare îngustă, dreaptă şi lungă de douăzeci de mile. Un fort, ridicat pe o insulă, apără această trecătoare, şi acesta este fortul Barre. Două oraşe importante, două porturi înfloritoare ocupă poziţii avantajoase şi aparent de necucerit: unul, Marecaye, pe malul nord-vestic al lacului; şi celălalt Gibraltar, în faţă, pe malul nord-estic.

Morgan a distrus de curând fortul Barre, forţând intrarea în canal şi a devastat oraşul Marecaye. Căpitanul Flint a sperat să reînnoiască strălucita campanie a rivalului său utilizând-o în folosul său, chiar dacă lucrările defensive ale spaniolilor au fost reconstruite şi întărite ulterior. Întotdeauna ei şi-au concentrat o puternică escadră de corăbii de prim rang, fregate şi vase de transport în apropierea ţărmului insulei Aruba.

Nimeni nu ştia cu exactitate care dintre insule îi servea ca bază navală, dar rapoartele marinarilor olandezi şi francezi semnalau plecări şi sosiri suspecte printre miile de recifuri coraliene care toate îi puteau oferi un refugiu în caz de atac sau furtună.

Mai bine informat, Morgan a aflat că această insulă era cea denumită Pintenul, numită astfel fiindcă un imens bloc de stâncă domina suprafaţa plană a mării. Ticălosul a dispus o baterie de tunuri ascunsă cu grijă pe creasta acestei stânci, iar navele sale ancorau într-un fel de lighean săpat în interiorul insulei, şi la care puteai ajunge trecând printr-un labirint. Redută de necucerit, după cum se vede.

Acesta este Pintenul înspre care toţi ticăloşii înrolaţi de emisarii căpitanului Flint se îndreptau direct la bordul vaselor special însărcinate cu transportul lor. Ei nu semănau deloc cu bravii corsari francezi şi olandezi care formau grosul echipajelor cutezătorului Morgan. Rebutul porturilor, un soi de bandiţi beţivi, feroce, destrăbălaţi, o ceată de dezertori, iată din cine erau compuşi. Englezi marea majoritate, doar ei puteau sta alături de căpitanul lor infernal.

La şase luni după evenimentele pe care le-am relatat în capitolul precedent, într-o frumoasă zi albastră şi însorită, bazinul interior al insulei Pintenului oferea un spectacol realmente minunat. Patru corăbii de prim rang, tot atâtea fregate, opt sau zece vase mari de tonaj redus formau o linie impozantă. În toate vârfurile catargului artimon, pavilionul roşu al căpitanului Flint flutura în rafalele vântului din est. Echipajele, cocoţate pe gabie, în colivia papagalului şi pe vergile arboretului rândunicii, făceau o inspecţie amănunţită a greementului corăbiilor. În ceea ce priveşte pe ofiţeri, ei examinau noul contingent de recruţi sosiţi aseară.

La bordul celei mai mari corăbii, însuşi căpitanul Flint defila în faţa a cincizeci de bandiţi recrutaţi şi investiţi cu trista onoare de a-l servi, ce erau aliniaţi pe puntea navei sale, Văzând aceste corpuri atletice, aceste feţe răvăşite de toate stigmatele viciului, un surâs înfricoşător plin de satisfacţie contorsionă buzele colosului.

— Să fie într-un ceas bun, pe sângele Diavolului! spuse el. Dacă nu m-aş recunoaşte eu însumi în ei, iată nişte cheflii fără frică în priviri, care nu cred nici în moarte nici în iad.

Dar deodată mimica ticălosului deveni posomorâtă, sprâncenele se încreţiră, o străfulgerare de mânie ţâşni din ochii

lui verzi-albăstrui.

— Cine este acest avorton? întrebă el desemnând omul ce era înaintea lui. Ce vreţi voi să fac cu un om complet deformat? Este cocoşat, pe cinstea mea!

Efectiv, omul avea trunchiul strâmbat ca al unui infirm, iar o cocoaşă apărea între umerii lui uscăţivi. Roşcat, cu faţa colţuroasă şi împodobită de barbă, cu braţele nemăsurat de lungi, el trebuia să fi fost înalt odată, dar acum talia sa era redusă la cinci picioare. Cu toate acestea el părea nervos, robust chiar, iar dacă epitetul de cocoşat îi convenea, acela de avorton era în mod sigur nepotrivit.

De teama unei probabile răbufniri, locotenenţii lui Flint nu se grăbiră să-i răspundă. Liniştit, omul luă el singur cuvântul.

— Acest avorton, căpitane Flint, spuse el, este Jones Smith, un englez de rasă pură care valorează mai mult decât cei mai înzestraţi cheflii ai tăi, nu vă fie cu supărare.

— Ie-te aşi! Şi tu ai probabil pretenţia că poţi să-mi aduci aceleaşi servicii ca ei?

Acest răspuns răutăcios al piratului nu îl tulbură cu nimic pe infirm.

— În sfârşit, am această pretenţie, răspunse cu un aplomb imperturbabil chiar schiţând un salut ce putea trece drept impertinent.

— Iată un individ straniu! nu se putu abţine să răspundă rânjind colosul. Ieşi din rând, prietene Jones Smith. Apropie-te şi explică-mi un pic ce intenţionezi să faci printre noi.

Fostul tunar a lui Andre, transfugul de pe „Sfânta Marta” nu avea aproape nimic pe el. Prin câte încercări trecuse înainte de a ajunge să eşueze pe insula Pintenului? Nu numai că era diform, dar mai şi şchiopăta de ambele picioare; şi văzându-l cum înainta ca o raţă mare pentru a se supune ordinului dat de căpitanul Flint, toţi mateloţii izbucniră în râs.

— Râdeţi! spuse Smith, care, în tot cazul, nu-şi pierduse înfumurarea, şi a cărui privire avea mereu aceeaşi expresie de ură ca altădată. Cine râde la urmă râde mai bine!

Pe urmă, adresându-se colosului:

— Asta pică la ţanc, căpitane, urmă el. Tocmai voiam să vă vorbesc între patru ochi.

— Între patru ochi? Eşti cumva din întâmplare deţinătorul vreunui secret de stat?

— S-ar putea, spuse la modul serios Jones Smith. Orice ar fi, dumneavoastră nu veţi regreta că mi-aţi acordat câteva minute

de discuţie.

— Timpul meu este preţios. Ai grijă să nu te înşeli asupra importanţei celor ce vrei să-mi comunici, prietene Smith. Ar trebui să ştii că nu iubesc vorbăreţii, şi că eu ţin un laţ de cânepă la dispoziţia ta, în cazul în care mă faci să-mi pierd timpul. Să ne vedem cu bine, salut!

— Fie, căpitane. Dacă consideraţi util, mă veţi spânzura după ce mă voi explica. Cred că sunt mai mult decât înţelegător, nu-i aşa?

— Individul acesta pare a fi sigur pe el, mormăi Flint. În sfârşit, vom vedea. Vino cu mine prietene. Vino; ne vom explica între patru ochi.

Şi, urmat de către dezertor, se îndreptă spre cabina lui, a cărei uşă au închis-o în urma lor.

— Vorbeşte acum. Cine eşti? Ce vrei? Haide! Grăbeşte-te; mă ţii ca pe spini cu ezitările tale insuportabile.

— Ţi-am spus deja, căpitane, eu sunt Jones Smith, un adevărat englez. Am servit în marina britanică, aşa ca să nu credeţi că am fost infirm dintotdeauna.

Flint fierbea de nerăbdare. El aşeză pumnul său enorm sub nasul transfugului şi urlă plin de furie:

— Ce crezi tu că toate astea mă interesează, pe mine? Întoarce-te la fapte, sau, pe coarnele lui Belzebut! Te voi lega fedeleş, şi te voi atârna de verga mare, dacă continui să-ţi baţi joc de mine.

— Vă înşelaţi. Ascultaţi-mi istoria, căpitane. Ea merită osteneala, fiindcă, ceea ce ignoraţi încă, este faptul că eu am făcut parte din echipajul lui Morgan.

Colosul scoase un urlet.

— La dracu! Şi încă îndrăzneşti să te lauzi cu asta?

— Îndrăznesc să vă spun adevărul, căpitane. Într-o zi în care eram beat mort, am părăsit corabia mea şi am urcat pe cea a duşmanului vostru de moarte.

— A lui Andre, vrei să spui?

— Da. Dar în cursul unei expediţii de piraterie în mările Sudului, plictisit de a trăi printre curcile alea plouate care îşi afişau zilnic sentimentele cavalereşti, eu m-am revoltat. Atunci Andre m-a încătuşat, iar eu, am hotărât să răspund la asemenea jignire cu o răzbunare de zile mari. Cum corabia noastră era la ancoră nu departe de Guayaquil, eu m-am aruncat în mare, gândindu-mă să ajung la ţărm înotând. Din nefericire, am fost atacat de un rechin, şi, dacă nu erau pirogile indienilor care

urmăreau şalupele corăbiei să mă salveze, eu nu eram azi în faţa domniei tale, căpitane. Acel rechin cu spini, nu era flămând, căci doar mi-a rupt picioarele şi mi-a deformat coloana vertebrală. Am leşinat în momentul în care indienii m-au recuperat. Când mi-am revenit, eram deja pe pământ. Şeful lor, un metis pe nume Manuel, i-a împiedicat să-mi facă rău. M-a interogat şi văzându-l aşa bun, aşa amabil, atât de îndatoritor, nu am mai ezitat şi i-am spus povestea vieţii mele. I-am spus că vreau să trăiesc pentru a mă răzbuna. Aveam deja un plan în minte, şi Manuel m-a aprobat când a aflat că eu contam pe domnia ta să-l pun în aplicare. Metisul, care a călătorit mult, la rândul său îi purta o ură feroce lui Morgan, care, se pare, mai demult l-a împiedicat să răpească o femeie pe care o iubea. El m-a îngrijit aşa cum a ştiut mai bine, şi, după vindecarea mea, s-a oferit să mă ajute în executarea planurilor mele. Împreună, am ajuns pe coasta venezueleană, unde recrutorii voştri m-au angajat, imediat ce i-am rugat.

— Şi care este planul tău? întrebă Flint pe un ton care nu admitea flecăreala.

— Ai încredere în mine, căpitane?

Colosul îl privi fix, părea a ezita şi sfârşi prin a-l întreba:

— De ce?

— Fiindcă, în caz afirmativ, eu vă rog să mă lăsaţi să acţionez în secret, după placul inimii mele… Îmi permiteţi? strigă Jones Smith remarcând gestul nervos a lui Flint. Iată la ce mă angajez. Vă promit că vă livrez, legaţi fedeleş, pe Andre şi pe Morgan. Dacă nu-mi ţin cuvântul, sunt de acord să fiu victima mâniei tale juste.

— Tu faci un joc periculos, prietene. Câţi alţii înaintea ta au încercat în zadar să-i învingă pe cei doi teribili adversari ai mei. Eu însămi, am crezut că l-am prins pe Morgan de cel puţin zece ori. De zece ori mi-a scăpat.

— Vă jur că nu-mi vor scăpa, mie, strigă plin de furie transfugul. Eşecurile voastre nu mă înfricoşează câtuşi de puţin. Eu am pus la cale tot planul, eu am calculat toate şansele de reuşită, şi îmi pun capul pe butuc dacă nu voi reuşi.

Jones Smith vorbea cu o convingere atât de înflăcărată, şi o ură atât de mare împotriva lui Andre şi Morgan răzbătea din discursul său, încât căpitanul Flint a început să-l creadă pe cuvânt.

— Să vedem, ce vrei tu mai exact? întrebă el.

— Pretenţiile mele vor fi mai mult decât rezonabile, dumneavoastră veţi fi primul de acord cu ele, căpitane. În primul

rând libertate completă de acţiune, aşa cum v-am spus. Amicul meu Manuel şi cu mine, vă cerem să ne informaţi exact tot ce ştiţi cu privire la Morgan şi clica lui. Unde este? Ce face? Aveţi aceste informaţii?

— Da, răspunse colosul cu un surâs răutăcios. Este în căutarea mea. Navele sale scormonesc toate cotloanele arhipelagului Antilelor. Dar poate căuta, nu mă va găsi decât în ziua aleasă de mine, şi, în ziua aceea, vai de el!

— Andre a revenit din expediţie?

— Unul din emisarii mei tocmai a venit să-mi confirme. Se pare că acest francez bătrân şi netot a adus din marea Sudului aur în valoare de milioane. Morgan i-a lăsat comanda prăzii, iar aceasta, corabia „Sfânta Marta” navighează în apropierea ţărmurilor noastre.

— Foarte bine, jubilă dezertorul. O ultimă informaţie, totuşi; ştiţi cumva pe ce fel de navă este acum Morgan?

— Fără îndoială. E o fregată, cea mai rapidă, cum nu s-a mai văzut. Foarte lungă, foarte aproape de nivelul apei, cu o velatură enormă, ea zboară ca o săgeată, aşa se spune.

— Aveţi posibilitatea de a transforma unul din vasele voastre în aşa fel încât să semene exact cu cea a lui Morgan.

Colosul reflectă.

— Da, cu restricţia că sigur viteza va fi mai mică.

— Asta nu contează. Esenţialul, este ca de la o anumită distanţă să nu le poţi deosebi.

— E uşor, atunci. O fregată de-a mea, cu un strat de vopsea, câteva modificări la velatură şi un pavilion negru, va da iluzia perfectă a navei lui Morgan, Dracul să-l ducă!

— Îl va duce, nu vă îndoiţi, căpitane! rânji sinistru Jones Smith. Vreţi să daţi ordinele necesare pentru a începe lucrările acestea imediat, şi să construiască de asemenea o încăpătoare cuşcă de fier capabilă să adăpostească doi prizonieri, care va rămâne pe loc, în incinta fortificată a insulei voastre?

— O fregată mascată?… O cuşcă de fier?… În ce naiba constă planul acesta al tău? exclamă Flint, foarte intrigat.

— Să nu anticipăm, căpitane! Aveţi cuvântul meu, iar eu îl am pe-al vostru. Eu m-am angajat să vă predau duşmanii de moarte cu riscul de a-mi pierde capul. La rândul vostru v-aţi angajat de a mă ajuta fără să cereţi explicaţii pe care nu pot să le dau în acest moment. Avem un pact încheiat. Sunteţi de acord, da sau nu, să îl menţinem?

— Da, de o mie de ori da! urlă piratul. Şi dacă tu reuşeşti,

prietene, ah! Dacă reuşeşti, te voi acoperi de cadouri, voi face din tine un Cresus, unul din regii aurului. Dar, dacă vei da greş, ah! Dacă vei eşua, eu te plâng, bătrâne, tu încă nu îl cunoşti pe căpitanul Flint.

— Voi reuşi, iar, în schimbul serviciilor mele, nu vă cer decât un lucru, căpitane, acela de a-mi permite să înfig acest cuţit în inima lui Andre, atunci când vei obosi să torturezi trupul muribund! mârâi îngrozitorul cocoşat agitând un pumnal ce îl scoase din centura sa.

Trădare

Emisarul căpitanului Flint nu îl informase greşit; revenit victorios din lunga expediţie făcută în mările Sudului, Andre a acostat în insula Tortuga, şi, imediat ce a debarcat comorile şi compania de buccanieri, „Sfânta Marta” revenea în larg pentru a continua să caute nevăzuţii adversari ai lui Morgan.

În timp ce vasele şefului său străbăteau nordul mării Caraibelor, Andre menţinea direcţia spre sud, în dorinţa de a cerceta mările din nordul Venezuelei. Mergând să se întâlnească cu Morgan, a crezut că recunoaşte, în două nave care l-au urmărit cu insistenţă pe lângă insulele Vântului, două nave ale lui Flint, şi dorea să nu se înşele. Acum că aurul galioanelor din Callao era în siguranţă în fortăreaţa şefului său, el îndrăznea să se apropie de inamic ba chiar să intre în luptă dacă aceasta era necesară. Totuşi, rolul său de avangardă îl făcu să devină prudent. Mai bine să nu angajeze o luptă navală înainte de a face joncţiunea cu Morgan. Să descopere flota lui Flint şi să-i transmită efectivul exact celebrului pirat, acesta era scopul său.

Cu cât se apropia de insula Aruba, văzu mai multe nave uşoare fugind din faţa lui cu toate pânzele întinse. Cum noaptea aproape că se instala, el renunţă la vânătoare, lucru pe care nu l-ar fi făcut dacă ar fi fost în plină zi. Vântul ce sufla spre sud, îl determină să strângă o bună parte din pânze, ca să nu fie împins orbeşte într-o capcană întinsă de inamic la adăpostul întunericului.

Această precauţie nu era inutilă. Navele ce le-au zărit înainte aparţineau lui Flint. Însărcinate cu semnalarea apropierii lui Andre, ele au plecat să-l întâlnească pe Jones Smith, care era dispus să-i joace o farsă în stilul său viteazului francez.

Mizerabilul comanda fregata pe care Flint o modificase după indicaţiile sale. Munca de transformare a acestei nave a fost atât de bine făcută că dacă nu erai avertizat nu puteai descoperi şmecheria. De la o sută de paşi, Morgan însuşi a crezut că e vasul său.

Smith nu se despărţise de fidelul său Manuel. Prietenia ce unea pe cei doi oameni avea ceva bizar. Metisul era antiteza vie a englezului. Subţire, înalt, cu un profil de Apollo dăltuit în cupru, cu ochii mari şi negri plini de foc şi expresivi, el era atât de frumos pe cât era Smith de urât – şi aceasta nu era puţin spus.

Corpul său ar trebui să fie suplu precum o liană, sub veşmintele ample ce-i ascundeau formele, cu inflexiuni nervoase dar şi graţioase. Vocea sa lină, armonioasă, cu un timbru aproape feminin, alura sa blândă şi demnă contrasta bizar cu vocea răguşită, figura colţuroasă de fost canonier de pe „Sfânta Marta”. Văzându-i împreună, te întrebai care sunt misterioasele relaţii între doi oameni atât de deosebiţi care fac să se asocieze. Este adevărat că ura lor comună pentru Morgan şi Andre explicau destul de bine lucrurile.

Fregata, la scurt timp de la vestea sosirii corăbiei „Sfânta Marta”în apele insulei Oruba, făcea pregătiri importante. Tunurile şi obuzierele au fost încărcate, s-a arborat un steag negru pe catargul cel mai înalt şi ancora a fost ridicată.

Vântul bătea înspre nord-est. În zori, fregata, care navigase cu prudenţă în timpul nopţii, se afla cam la o leghe de o navă ce trebuia să fie „Sfânta Marta”.

— Ne jucăm norocul, cu siguranţă! îi spuse Smith lui Manuel, care era alături de el pe puntea fregatei. De acum în două ore, pariez capul meu contra zece piaştri că blestematul de Andre se va căi pentru câte necazuri mi-a făcut.

Manuel nu răspunse decât printr-un surâs enigmatic.

Cu ajutorul lunetei, transfugul examină cu atenţie cealaltă navă.

— Este în mod sigur „Sfânta Marta”, spuse el. Repede, Manuel, este timpul să te deghizezi.

Metisul se retrase în cabina lui şi reapăru imediat, îmbrăcat într-un strălucitor costum, încins cu o eşarfă roşu cu albastru şi pe cap o pălărie cu boruri mari ornată cu un panaş, perfect asemănătoare cu cea purtată de Morgan.

— Perfect! jubilă Jones Smith. Pune-te în evidenţă sus pe punte, ia portavocea şi mai ales nu uita recomandările mele.

Apoi englezul împărţi câteva ordine rapide echipajului şi se ghemui la picioarele metisului. În acest timp fregata se apropia de „Sfânta Marta”, care a ancorat, căci, la prima vedere, Andre şi mateloţii săi au fost convinşi că nava ce se apropia era nava lui Morgan.

— Cum se face că şeful mi se alătură deja? monologă francezul, foarte surprins. Sunt modificări de ordine? Flint este în altă parte, şi mă caută şeful pentru a întări flota noastră cu o unitate înainte de a angaja o bătălie decisivă împotriva lui?

Fregata se apropie de cea a lui Andre cu viteza unei păsări de mare. Atunci când distanţa se micşoră suficient, el luă

portavocea şi îi strigă falsului Morgan:

— Ohe, şefule! Ce se întâmplă? De ce nu ai rămas la latitudinile înalte, aşa cum am convenit la început?

— Aşteaptă! strigă Manuel mascându-şi vocea la fel cum procedase şi cu ţinuta sa. Am să-ţi comunic nişte ordine. Lasă-mă să vin la bord.

Printr-o manevră savantă, fregata se alătură de-a lungul vasului „Sfânta Marta”, aşa aproape încât ai crede că încerca să abordeze, iar în timpul acesta echipajul se grăbea să strângă pânzele. Andre, care încă nu bănuia nimic, se pregătea să păşească pe puntea celeilalte nave, când un strigăt teribil îi îngheţă sângele în vine:

— Trădare! Asta nu e nava şefului. Omul acesta nu este căpitanul Morgan. La arme, camarazi!

Era un matelot care a mirosit stratagema transfugului, dar prea târziu, fiindcă în aceeaşi secundă, flăcări scurte ţâşniră din sabordurile fregatei, o înspăimântătoare detonaţie sfâşie aerul, şi treizeci de ghiulele s-au înfipt deodată în flancul corăbiei „Sfânta Marta”, eliminându-i bateriile, incendiind lemnăria, semănând ruină şi moarte prin trecerea lor.

Andre nu-şi reveni din surpriză pe când oamenii lui Jones Smith lansară cârligele de abordaj, măturară puntea cu o salvă de muschete şi se lansară la abordaj.

Aproape toţi tovarăşii lui Andre erau morţi sau muribunzi. Pe puntea, roşie de sânge, o mână de francezi totuşi mai erau încă în picioare. Încurajaţi de şeful lor, se luptau ca leii, dar ce puteau face ei, unul contra o sută? Ei căzură unul după altul, iar Andre, care făcu minuni de vitejie, rămase singur în mijlocul hoardei urlătoare de asaltatori.

— Jos armele! Nu ţi se va face nici un rău! îi strigă de departe metisul.

— Niciodată, răspunse cu mândrie eroicul francez. Mai bine mort decât dezonorat!

— Prindeţi-l viu! ordonă atunci Manuel piraţilor. De fapt, acesta este şi ordinul categoric al căpitanului Flint.

Atunci, ca o năvală de sălbatici, piraţii se năpustiră asupra lui Andre, care se rostogoli împreună cu ei pe punte într-un talmeş-balmeş. Se auzeau urlete, blesteme, gemete, şi, în harababura creată de francez, ieşea din când în când câte un om ce se zbătea în chinurile agoniei.

În sfârşit numărul atacatorilor îşi dovedi puterea. Redus la neputinţă totală, legat de la cap până la picioare, Andre a fost

târât pe puntea fregatei inamice, unde învingătorii se grăbeau să se retragă, căci incendiul făcea ravagii la bordul navei „Sfânta Marta” şi ameninţa să se transmită şi la cealaltă navă.

Fregata se îndepărtă cu repeziciune de rugul imens, care nu întârzie să explodeze într-un jet de flăcări ce semăna cu erupţia subită a unui vulcan submarin. În acest timp, Jones Smith, ieşi din ascunzătoarea lui şi-şi conduse prizonierul în cabina lui, dorind să aibă o discuţie cu el.

— Mă recunoşti, francez blestemat? îi spuse el ca început. Îţi aduci aminte de Jones Smith care a jurat să se răzbune? Ora răzbunării a sosit.

— Mizerabile! strigă Andre, în culmea indignării. Englez laş, poţi să mă torturezi, poţi să mă omori, nu mă vei împiedica să te dispreţuiesc!

Jones Smith, de obicei curajos, spumega de furie.

— Te voi face să plăteşti scump dispreţul tău, spuse cu o voce răguşită. Vreau să-ţi torturez nu numai trupul, ci şi sufletul, dacă ai unul, bătrâne bătăuş francez!

— Mulţumesc Domnului! Francezii valorează mai mult ca tine, şi ameninţările tale, amuzant urât, nu mă emoţionează.

— Vei cânta altă melodie când vei afla ce ţi-am pregătit.

— Ţi-am spus, moartea nu mă sperie.

— Posibil, dar, dacă îl vei adăuga pe Morgan la pierderea ta, vei mai avea liniştea sufletească de până acum?

Andre păli, nu reuşea să ghicească care este stratagema machiavelică a transfugului, el a fost considerat mort şi iată că reapare în mod misterios în faţa lui. Îl privi pe Smith cu un sentiment de oroare, chiar de frică. Imaginaţia sa superstiţioasă de bătrân marinar asocia figura hidoasă a infirmului cu apariţiile fantastice care bântuiau, se spune, navele, şi se întreba dacă nu avea de a face cu o fantomă mai degrabă decât cu un om în carne şi oase.

Englezul, văzându-l neliniştit, avu un zâmbet de triumf.

— Ascultă! reluă el. Am avut o discuţie cu Flint, şi iată planul meu. Voi trimite un sol şefului tău pentru a-i spune că tu eşti prizonier la inamic, şi dacă nu vrea să se predea în locul tău, noi te vom tortura în modul cel mai crunt posibil.

Andre nu reuşi să-şi reţină un gest de frică. Ştia firea generoasă a lui Morgan, şi diabolicul plan al transfugului părea a fi perfect logic.

— Nu vei face asta! strigă el.

— Aşa deci, spuse cu sânge rece Smith. Cei care cred că-l pot

păcăli pe Morgan prin viclenie sau violenţă se înşală. Le lipseşte imaginaţia. Îl ştiu pe şeful tău, nu te va lăsa să mori în chinuri şi dacă are posibilitatea va încerca să negocieze, asta dacă va înţelege că viaţa ta depinde de el. Numai unui laş nu i-ar păsa de ceilalţi, iar Morgan sigur nu este un laş.

Copleşit, bătrânul Andre plecă capul. Astfel, o glorioasă carieră a unui nobil corsar va sfârşi. Morgan în mod fatal va fi victima urii acestor ticăloşi!

— Nu, nu! spuse el deodată cu mândrie şi cuprins de o revoltă ce-i străbătu tot corpul. Ştiu cum va eşua uneltirea ta infernală, sceleratule. Mă voi sinucide, şi astfel Morgan nu va fi tentat să accepte târgul tău infernal.

— Ideea nu e rea, dar nu trebuia să o divulgi. Sunt prevenit acum, şi ştiu cum să previn tentativa ta de sinucidere… Manuel! strigă trădătorul. Te însărcinez să păzeşti prizonierul. Ne întoarcem la Pintenul. Totul va fi bine.

Ostaticul erou

— Atenţie, copii! Pânza aceea mi se pare suspectă. Un om să urce în cuibul ciorilor, să-mi raportaţi ce descoperiţi.

Ordinul lui Morgan a fost executat cu promptitudine, în ciuda furtunii ce zguduia nava cu furie, o balansa într-un unghi periculos, iar vântul mătura puntea. Omul de veghe, imediat ce reuşi să fixeze telescopul pe corabia semnalată, urlă în portavoce.

— Este o fregată de-a lui Flint. Se leagănă în cealaltă parte a recifului care este la babord. Dar, în afară de drapelul roşu, mai arborează un drapel alb.

Morgan rămase o clipă gânditor. De câteva zile, era îngrijorat. Andre, căruia îi dăduse întâlnire pe coasta nordică a insulei Asuncion, nu a fost prezent prin împrejurimi. Neliniştit, bănuind o nenorocire, Morgan porni în căutarea corăbiei „Sfânta Marta”. Degeaba căută prin toate golfurile malului venezuelean, unde goeleta putea găsi un refugiu, nu găsi nici o urmă. În apropiere de Aruba, în mijlocul bancurilor de recife ce înconjurau această insulă, un uragan îl forţă pe Morgan să strângă velele şi să arunce ancora în spatele unei insuliţe de corali ce forma un dig natural, el aştepta la adăpostul acestui dig ca furia naturii să se potolească pentru a-şi continua căutările, când sosirea navei lui Flint îi dădu un alt motiv de îngrijorare.

— Este un sol, le spuse ofiţerilor săi; dacă nu cumva este un şiretlic al acestor ticăloşi ca să ne surprindă. Dar solie sau nu, o să-i ţinem la distanţă. Atenţie! La posturi!

Furia uraganului începu să slăbească. Valurile, purtând pe creasta lor spumă, se făcură mai mici, iar cavalcada norilor deveni mai lentă pe cerul ce se însenina treptat, iar soarele se arătă timid împrăştiind lumina sa de aur.

Corabia inamică îşi strânse, de asemenea, o parte din pânze, şi căuta în mod evident să ocolească insuliţa de corali. Timp de câteva ore, luptă împotriva ultimelor răbufniri ale furtunii, apoi, vântul căzu şi aruncă ancora la aproximativ o milă distanţă de corsar.

Morgan nu îl slăbea din vedere. El observă că o şalupă se desprinse de corabia englezilor şi cu ajutorul ramelor vâsleau înspre el. Pe marea, încă brăzdată de valuri înalte, fragila barcă înţesată de oameni, când purtată pe coama unui val, când

căzută în hăul dintre două valuri.

Bineînţeles se puteau distinge şase vâslaşi, omul de la cârmă şi un alt om în care nimeni nu îl recunoscu pe Jones Smith.

— Aruncaţi-le frânghiile! comandă Morgan. Ard de nerăbdare să aflu ce vrea Flint să-mi comunice.

Zece minute mai târziu, Jones Smith era în prezenţa corsarului, care nu îl văzuse niciodată, şi care, din instinct, a simţit un puternic sentiment de repulsie faţă de el.

— Ce vreţi de la mine? întrebă el pe un ton sec.

Faţa sinistră a banditului reflecta o bucurie răutăcioasă.

— Sunt trimis de căpitanul Flint, spuse Smith scoţând un pachet micuţ din buzunarul său şi desfăcându-l. Am capturat şi incendiat corabia „Sfânta Marta” şi am luat prizonier pe locotenentul vostru Andre.

— Minţi, mizerabile! spuse Morgan, care refuza să creadă un asemenea dezastru.

Fără a răspunde, Jones Smith îi întinse liniştit pachetul desfăcut, de unde scăpaseră o legătură de foi de pergament. Morgan examină hârtiile şi păli; el recunoscu documentele de bord ale lui Andre, şi nu se mai putea îndoi de adevărul spuselor solului.

— Ei bine, căpitane? spuse mizerabilul.

Morgan aruncă o privire fulgerătoare în ochii lui Smith.

— Deci, e adevărat? Andre a căzut în mâinile voastre?

— Da, căpitane, şi iată care sunt pretenţiile lui Flint. Îl vom elibera pe Andre dacă veţi accepta să îi luaţi locul ca şi prizonier. În caz de refuz, ştiţi că locotenentul vostru va muri.

Tânărul om îşi muşcă buzele până la sânge pentru a înăbuşi o criză de furie ce urca din gâtul său. Stăpân pe sine, îi răspunse simplu:

— Vreau să aflu până unde poate merge viclenia şefului tău în încercarea de a mă distruge. El nu a mizat degeaba pe faptul că eu ştiu întotdeauna ce datorii am şi mi le respect mereu. Nu pot decât să mă înclin în faţa ultimatului său.

— Sunteţi un viteaz căpitan, spuse cu ipocrizie transfugul. Crede-mă regret… Adevărat, de multe ori îmi este greu să-mi fac datoria, îmi dau seama acum.

— Unde, când şi cum trebuie să se facă schimbul? îi reteză scurt vorbele Morgan.

— Pe insuliţa de corali, căpitane; imediat, dacă sunteţi de acord. Nu trebuie decât să vă conducă o barcă pe insulă. Una dintre bărcile noastre îl va aduce pe Andre la bordul corăbiei

voastre iar la întoarcere vă luăm de pe insulă. Încă ceva, se înţelege că nava voastră va păstra aceeaşi distanţă faţă de insulă ca şi a noastră, şi oamenii voştri nu vor încerca să ne atace.

— Flint crede că mă pretez la aşa ceva? urlă Morgan, mulţumit că a găsit motivul de a răbufni. Eu nu am decât un cuvânt. Dacă bănuieşti pe cineva de perfidie, aceasta vine din partea lui şi nicidecum din partea mea.

— Oh! Cunoaşteţi bine motivul pentru care mă aflu aici, spuse machiavelicul Englez. Aţi înţeles bine, Căpitane; tot ce doreşte Flint acum, este să pună mâna pe dumneavoastră. Nu are ce face cu Andre şi nu este interesat de el cum nu-l interesează noroiul de pe cizmele lui.

— Fie! Întoarceţi-vă pe corabia voastră, Domnule. Fregata mea va ieşi în larg, iar eu voi merge pe insuliţă.

Jones Smith se retrase chicotind mulţumit de succesul vicleşugului său.

După o oră, Morgan, a cărui navă se îndepărtă şi ancoră la distanţa convenită, puse piciorul pe pământul insulei. Mateloţii care îl însoţeau vărsau lacrimi, suspinau ca nişte copii. La început, ei nu erau de acord cu sacrificiul căpitanului, şi voiau să îl determine să se răzgândească. Ideea că valorosul Morgan este predat fără apărare chiar de ei, mizerabilului Flint, le sfâşia inima.

Tânărul erou le strânse mâna tuturor pe rând şi le spuse:

— Curaj, prieteni. Nimic nu este pierdut încă, din câte ştiu eu. Urcaţi în şalupă şi întoarceţi-vă la fregată.

— Răzbunare! le cerea în cor inimile dure a acestor mateloţi. Răzbunare!

Imediat ce şalupa se îndepărtă, lăsându-l pe nenorocosul căpitan pe insulă, se văzu cea a lui Jones Smith depărtându-se prudent, de nava inamică, cea care îl adusese pe transfug la întrevederea cu Morgan. Ea părea că aşteaptă ca cealaltă ambarcaţiune să ajungă la corabia sa, ca apoi să plece şi ea spre propria corabie. Dar, la jumătatea drumului, ea îşi schimbă brusc drumul, pornind spre insulă cu o viteză mult sporită. Ce putea însemna asta? De ce nu mergeau după Andre aflat la bordul navei pirat?

Subit, ofiţerii lui Morgan au înţeles totul. La orizont, o numeroasă flotă îşi făcu apariţia, ajutată de vânt se apropia cu viteză de fregata inamică. Aceasta schimba semnale cu ele, şi, pe insulă, Morgan agita disperat pălăria sa.

— Am căzut într-o capcană, îşi spuseră ei. Ticăloşii voiau să prindă doi iepuri deodată. Voiau să ne captureze căpitanul fără să-l elibereze pe Andre, şi în plus avem toată flota lor pe cap.

Pierzându-şi capul, ofiţerii alergau zăpăciţi pe punte, fără să îndrepte tunurile spre şalupa lui Smith. Pentru restul, era deja prea târziu; piraţii debarcau deja şi se îndreptau spre Morgan, dezarmat. Pe de altă parte, navele lui Flint se apropiau cu toate pânzele întinse, şi, pentru a nu fi capturată, nava corsar trebuia să ridice imediat ancora şi să fugă.

— Orice rezistenţă este inutilă, căpitane, spuse în timpul acesta Jones Smith către tânărul şef al corsarilor, pe care îl ameninţa o duzină de muschete.

— Ticălos infam! răspunse Morgan scuipându-l în faţă.

— Încetaţi cu insultele! Predaţi-vă.

— Vino să mă prinzi!

Transfugul se abţinu cu grijă de a urma acest sfat. Dar, mai hotărâţi decât el, oamenii lui înaintară şi îl prinseră pe Morgan, care trebuia să aibă ceva în minte, fiindcă se lăsă înlănţuit fără a opune rezistenţă.

În cuşcă!

Garnizoana de pe insula Pintenul era în sărbătoare. Drapele roşii fluturau orgolios pe culmile impenetrabilei fortăreţe naturale, arborate în punctul cel mai înalt al insulei accesibil doar printr-o cărare întortocheată ce începea de pe malul lagunei unde întreaga escadră a lui Flint găsea un adăpost sigur.

Această fortăreaţă, compusă dintr-o groapă şi un zid circular, apărată de baterii de obuziere ascunse cu grijă, dominau malul lat de o duzină de metri. De acolo, privirea putea pătrunde până în depărtare la panorama insulelor şi a capcanelor mărginaşe, ascunse de apele albastre ale mării Antilelor. În interiorul incintei fortificate, cazemate şi magazine adăposteau oamenii şi prăzile dobândite de căpitanul Flint. O curte pătrată cu o latură de o sută de picioare oferea ticăloşilor un spaţiu suficient pentru a zburda în largul lor.

În această zi, curtea gemea de lume. Hohotele de râs zgomotoase, glumele de prost gust venite din mulţimea de bărbaţi, femei şi copii care se înghesuiau în jurul unei cuşti de fier, cu bare solide şi bine construite, aşezată în mijlocul curţii, se făceau de departe auzite.

În faţa tuturor acestor mulţimi de gunoaie adunate în jurul cuştii, erau de remarcat trei oameni, unul de statură atletică, altul cu un corp diform, iar al treilea cu o statură delicată. Aceştia erau căpitanul Flint, englezul Jones Smith şi metisul Manuel.

Limitaţi la o cuşcă precum nişte fiare, se aflau doi prizonieri. Alături de Andre, aşezat pe pământ, cu fruntea între genunchi, cu un aer profund disperat, mândrul Morgan îşi etala statura impunătoare, cu braţele încrucişate la piept, cu capul înălţat şi un aer provocator: faţă în faţă cu duşmanul său de moarte, prizonier, destinat, fără îndoială, unor chinuri atroce, el nu pierdu nimic din curajul său legendar.

— În sfârşit, eşti al meu, câine de Morgan! strigă căpitanul Flint, cu un rictus atroce de bucurie şi ură. Eşti al meu, şi nici o forţă umană nu va reuşi să te scape din mâinile mele.

— Iar eu, mi-am îndeplinit misiunea, căpitane, îi spuse Smith piratului. V-am livrat ambii duşmani fără a trage un foc. Amintiţi-vă ce mi-aţi promis în schimb. Vreau să-i scot eu singur măruntaiele lui Andre folosind lama pumnalului meu.

— Îl vei primi după ce îl vom tortura bine, prietene. Şi

matelotul tău Manuel se va putea delecta după pofta inimii.

Metisul tresări. O umbră trecu peste faţa sa, cu trăsături feminine; genele îi fluturau ca să ascundă strălucirea unică a ochilor, dar nu răspunse nimic. Morgan, la fel, nu răspunse nimic, nedorind să răspundă decât cu dispreţul tăcerii, ameninţărilor josnice ale ticăloşilor care au acţionat atât de perfid. Tânărul corsar, mândru ca Artaban, era hotărât să moară fără să manifeste că o singură contracţie a muşchilor săi îi arată căpitanului Flint că îşi regretă viaţa. Totodată, în sinea lui nu se putea împiedica să blesteme soarta ce o are acum, şi inima sa se umplu de amărăciune la gândul că Flint a triumfat.

— De data aceasta, continuă colosul cu o insinuare înspăimântătoare, fiica mea Alice nu mă va împiedica să-i răsucesc gâtul acestui frumos cocoş, după care toate puicuţele înnebunesc, aşa se pare. Tu nu-ţi vei mai lansa strigătul de luptă al cocoşului, dragul meu Chanteclair, tu nu vei mai bate mândru din aripi, tu nu vei mai fi înfricoşătorul cocoş zburlit! Gata cu seria ta de aventuri cavalereşti! De acum înainte, voi fi eu, eu singur care voi domni asupra mării, şi, mulţumită Diavolului, eu nu sunt ca tine, sclavul unor scrupule prosteşti. Eu voi domni, chiar dacă va trebui să trec prin foc şi sânge Antilele şi cele două Americi.

O zi întreagă, cei doi captivi au fost siliţi să îndure injurii şi ameninţări din partea învingătorilor lor. În starea lui de prostraţie, Andre nu auzea nimic, dar Morgan era supus la cea mai crudă umilinţă a vieţii sale. Trebuia să facă un efort supraomenesc ca să nu explodeze. Totuşi, el avea o mare încredere în steaua sa şi spera împotriva situaţiei disperate, începând să-şi tortureze mintea imaginându-şi modalitatea de scăpare din această cuşcă în care era închis ca un şobolan într-o capcană. Dacă va reuşi, va profita de şederea pe insulă pentru a recunoaşte amplasamentul exact, lucru ce îi va permite mai târziu să revină cu întreaga flotă.

În sfârşit sosi şi noaptea. Plictisiţi de a-şi mai tortura victimele, Flint şi acoliţii lui se retraseră, lăsând prizonierii în paza a două santinele înarmate. Una din cele două sentinele fiind Manuel, se putea conta pe vigilenţa lor.

Morgan se întinse alături de bătrânul său companion pentru a se odihni în aşteptarea chinurilor atroce de mâine. Dar ce bine e să închizi ochii, nu ca să adormi, ci să continui să rumegi imposibile planuri de evadare. Torţele luminau cele patru colţuri ale cuştii, şi reflexele lor roşiatice decupau siluetele celor doi

gardieni, ce patrulau în jurul grilajului. Deodată, Morgan crezu că visează; Manuel, fără să ştie tovarăşul său, făcu să alunece între bare un pachet de formă dreptunghiulară. Şeful corsarilor avu o licărire de speranţă, şi, întinzând pe nesimţite mâna, luă misteriosul pachet. Îl ascunse sub haine şi îl pipăi. Recunoscu la atingere diferite obiecte: o pilă puternică, un fierăstrău, un flacon, o sarbacană şi câteva săgeţi de vânat mare.

În acel moment, Manuel îi aruncă o minge de pergament. El despachetă foaia rulată şi distinse, la lumina torţelor, câteva rânduri scrise. După ce a reuşit să le descifreze a avut o tresărire de bucurie.

— Andre? murmură el la urechea locotenentului său. Curaj! Eu cred că suntem salvaţi. Nu te mişca, aşteaptă ordinele mele.

Apoi destupă sticla, fără să-şi ia ochii de la celălalt gardian. Era plină cu ulei de palmier. El udă cu acest ulei fierăstrăul şi pila şi se apropie de grilaj, şi, cu precauţiuni infinite, fără a provoca cel mai mic zgomot al ustensilelor ce pileau barele, începu să taie barele, una după alta, având grijă să nu le taie complet. După aceea puse o săgeată în sarbacană, şi, ducând-o cu grijă la buze, ţinti spre tovarăşul metisului.

Un şuierat imperceptibil urmat de o înjurătură a santinelei, lovite în faţă de săgeata minusculă, dar otrăvită.

— Ţânţarii ăştia sunt insuportabili, Manuel! spuse omul, care credea că fusese muşcat de o insectă. Oh! Drace! Ce naiba are acesta în ac, tunetele iadului?

Brusc omul se opri, bătu aerul cu braţele şi căzu pe spate, săgetat de acţiunea mortală şi rapidă a curarei.

— În picioare, Andre! murmură imediat Morgan. Să îndoim barele!

Bătrânul francez îşi regăsi întreaga energie. Dintr-o săritură, se afla alături de şeful său, care apucase o bară de fier tăiată cu fierăstrăul, şi se forţa să o îndoaie cu braţele sale musculoase. Adăugând propriile eforturi la cele dinainte, Andre şi Manuel reuşiră să facă o deschizătură suficientă pentru a permite prizonierilor să iasă.

Când ieşiră afară, metisul le arătă cadavrul sentinelei şi spuse:

— Aşezaţi-l în cuşcă şi aranjaţi barele. Aveţi aici un pachet de haine pentru a vă travesti. Repede, nu aveţi nici un minut de pierdut.

— Cine eşti, de ai sărit aşa curajos şi inteligent în ajutorul nostru? întrebă Morgan.

— Mai târziu! Vă voi explica totul mai târziu!

Şi într-o clipă, ei făcură ce le ceruse Manuel.

— Şi acum, curajosul meu necunoscut? întrebă Andre.

— Împărţiţi-vă armele santinelei şi urmaţi-mă.

Morgan luă pistolul şi cuţitul, în timp ce francezul apucă puşca cu baionetă a santinelei moarte.

— Ascultă-mă, tinere, spuse celebrul pirat metisului; eu îţi datorez deja foarte mult, dar îţi voi datora cu mult mai mult dacă poţi să mă îndrumi spre locuinţa căpitanului Flint.

— Căpitanul Flint doarme în noaptea asta la bordul navei sale, răspunse Manuel. Nu văd posibilitatea ca să-l întâlneşti.

— Ce fericire pentru capul lui! remarcă Morgan cu un accent în voce care îţi dădea fiori. Regret să părăsesc Pintenul fără a-i întoarce o vizită aceluia ce mi-a făcut, şi el una, când eram în cuşcă.

— Puteţi cel puţin să-i lăsaţi o mică amintire din partea voastră, spuse Manuel. Aţi remarcat aşezarea clădirilor de aici, Căpitane? Vă este foarte uşor, înainte de a părăsi locurile acestea, să distrugeţi acest cuib de piraţi.

— Cum? spuse repede tânărul şef. Pentru Dumnezeu, explică-mi.

— Cazematele gem de muniţii. Este suficient să forţăm o poartă şi să aprindem o torţă ca să aruncăm totul în aer. Noi vom avea exact timpul necesar să coborâm cărarea fortului, şi, ajutaţi de învălmăşeala produsă de această catastrofă în rândul inamicilor voştri, noi vom putea lua o ambarcaţiune şi vom părăsi insula neobservaţi.

— Planul vostru ar fi minunat dacă nu aş fi remarcat prezenţa, în fort, a femeilor şi a copiilor.

— Mereu şi întotdeauna sunteţi un om generos, căpitane Morgan. Dar fiţi sigur, femeile şi copii sunt de asemenea la bordul navelor, căci Flint îşi schimbă des vizuina, şi începând de mâine dimineaţă a hotărât să-şi mute cartierul general în altă parte.

— Atunci putem incendia, să distrugem tot! strigă viteazul Morgan.

— Da; moarte lui Flint! întări Andre.

Alergară în urma lui Manuel, şi, forţând poarta unei cazemate, au aprins o torţă, pe care metisul o aruncă între butoaiele pline cu praf de puşcă. Apoi, mereu conduşi de ghidul lor, au coborât pe cărarea întortocheată, fără să întâlnească piedici, ajunseră pe plaja insulei în acelaşi moment în care o explozie formidabilă se făcu resimţită ca o bubuitură de tun deasupra capetelor lor.

— Aveţi grijă la căderea resturilor! spuse Manuel. Culcaţi-vă sub stânca aceasta ieşită în afară.

Acolo sus, alte explozii se succedau fără încetare, ca nişte salve de artilerie. O ploaie de pietre şi de tăciuni încinşi cădeau pe solul insulei, se împrăştiau prin lagună, pe puntea vaselor aflate la ancoră, peste tot. Un vas, apoi o fregată luară foc, şi tot golful a fost cuprins de o lumină sinistră. Ţipetele de spaimă sfâşiau aerul; umbre înfricoşate alergau pe plajă şi pe punţile vaselor. Era un spectacol de o indescriptibilă oroare.

— Veniţi acum, spuse Manuel. Toţi oamenii aceştia care şi-au pierdut capul şi cărora nu le dă nimeni atenţie sunt un exemplu. Să fugim ca şi ei şi să sărim într-o barcă ancorată la ţărm.

Morgan şi Andre se avântară pe urmele salvatorului lor, săriră într-o barcă, luară fiecare câte o vâslă, şi, în timp ce metisul era ocupat cu pilotarea şalupei printre vasele lui Flint, ei vâsleau cu sârg spre ieşirea îngustă.

O ispravă unică

Căpitanul Flint n-a fost ocolit de tot acest dezastru. Vasul său a fost cuprins de foc, şi incendiul s-a răspândit cu mare rapiditate astfel încât piratul, trezit brusc şi chemat pe punte de oamenii săi, a avut exact timpul necesar de a se salva înotând.

Fregata lui Jones Smith a avut aceeaşi soartă. Ea se aprinsese la rândul său, şi, ca o imensă torţă, ilumină cerul cu o claritate orbitoare. Dar hidosul cocoşat nu mai era deja la bord. El a scăpat de la bordul navei lăsându-se să alunece de-a lungul unei frânghii într-o şalupă şi se refugie pe un vas apropiat împreună cu o parte a echipajului său.

Primul moment de frică odată trecut, Flint, care a ajuns pe malul lagunei înotând, gândea la salvarea aurului său. Flăcările încă străluceau pe crestele Pintenului, snopi de scântei zburau din buncărele distruse spre cerul roşu, iar întreaga insulă semăna cu un crater în activitate. Dar lingourile nu s-au topit în acest furnal, şi acestea compensau pierderile din acest sinistru. Deşi cazematele au sărit în aer toate una după alta, se putea totuşi lupta cu incendiile şi încerca să le stingă.

— Toţi comandanţii să rămână la bordul navelor lor împreună cu câţiva oameni, şi locotenenţii să debarce în fruntea echipajelor lor! strigă el.

Şi într-o clipă, plaja se înnegri de mateloţi care se năpusteau pe cărarea ce ducea la fort, unde formară lanţuri umane, şi găleţi de apă treceau din mână în mână, de la malul apei până în vârful stâncilor.

Jones Smith, aplecat pe pasarela fregatei unde se refugiase, asista de departe la această tentativă de salvare. Mizerabilul era zdrobit de oroarea acestor evenimente neprevăzute. Era ferm convins că Morgan nu era străin, dar prin ce miracol corsarul a reuşit să scape din cuşca sa pentru a realiza această ispravă unică? Asta nu mai înţelegea. Iată ce întrebări îl măcinau odată cu teama.

Această fregată era ancorată la intrarea în golful interior al insulei. Se ştia că ordinul căpitanului Flint era de a naviga în zori spre un alt refugiu.

În consecinţă, el comunicase aceste ordine locotenenţilor săi, şi navele sale erau gata să iasă în larg în orice moment. Nu trebuiau decât să ridice ancora şi să desfăşoare pânzele pentru a

ieşi în larg, traversând îngustul canal al insulei.

Barca ocupată de Andre, Morgan şi Manuel aluneca cu prudenţă în umbra fregatei, când metisul auzi o uşoară exclamaţie. Tocmai atunci zări figura sinistră a lui Jones Smith aplecat peste balustrada fregatei.

La strigătul înăbuşit a lui Manuel, Morgan ridică privirea şi recunoscu, la rândul său, pe trădător.

— Opriţi! spuse el cu o voce joasă bătrânului francez. Nu mai vâsli, Andre.

Apoi, adresându-se metisului:

— Noi îţi datorăm totul, Manuel, viaţa, libertatea. Dar, permite-mi să mai am o rugăminte, te conjur să ne ajuţi să-l capturăm pe acest ticălos înainte de a fugi.

— Asta înseamnă că voi doriţi să vă urcaţi la bordul fregatei?

— Da, spuse Morgan cu o voce joasă dar vibrând de mânie. Am o idee, şi nu voi părăsi Pintenul fără să o pun în aplicare.

— Şefule, spuse Andre, eu nu sunt decât un biet bătrân, dar, pe Sfânta Fecioară! Vă jur că, dacă intenţia voastră este de-a vă răzbuna pe ticălosul de aici sus, nu te voi lăsa să mi-o iei înainte, aşa furios cum eşti.

Jones Smith nu surprinse nici un cuvânt din această conversaţie, dar, zgomotul vâslelor îi atrase atenţia, atunci când tocmai reuşi să distingă o şalupă alipită de flancul navei.

— Aho, cei din barcă! Cine sunteţi? întrebă el.

— Eu sunt, Manuel! răspunse metisul. Am scăpat printr-un miracol de catastrofă, şi căpitanul Flint mi-a spus să te caut şi să aştept întrebările lui asupra cauzelor dezastrului.

— Urcă repede la bord în acest caz, că ard de nerăbdare să aflu şi eu detalii. Unde este Morgan? A pierit, cel puţin?

— Da, da! răspunse repede Manuel, care, agil ca o veveriţă, apucă o funie şi se căţără la bordul navei. Aşteaptă, trebuie să-ţi povestesc lucrul acesta.

Englezul nu remarcă deloc că doi oameni se urcau prin forţa braţelor în urma metisului. Foarte agitat, îl prinse pe Manuel de braţ şi îl trase deoparte. Dar, abia făcu câţiva paşi, că bătrânul francez, precedat de şeful său, se năpusti asupra lui şi îl doborâră deodată.

— Să nu îl omori, Andre! spuse Morgan. Îi faci o mare onoare dacă îl sugrumi cu mâinile tale. De-abia dacă valorează un capăt de sfoară înfăşurat în jurul gâtului.

Andre era aşa furios că avea toate motivele din lume să nu cedeze raţionamentului şefului său.

— Ah! Viperă! Englezul dracului! îl apostrofa strângându-i laringele mizerabilului, pentru a-l împiedica să strige după ajutor, şi lovindu-l cu pumnii peste faţă. Eşti al meu acum, şi vreau să-ţi arăt care valorează mai mult dintre Jacques Bonhomme şi John Bull.

Morgan a fost silit să intervină. El îi puse un căluş lui Jones Smith, îl legă de mâini şi de picioare şi îl împinse între două butoaie de pe punte.

În acest timp Manuel se duse urgent la comandă unde era comandantul fregatei şi îl înjunghie. Pe urmă, ştiind că la bord erau doar câţiva oameni, se grăbi să închidă trapele, astfel că eroii noştri au rămas stăpânii vasului.

Viteazul şef al corsarilor văzu îndată toate foloasele ce le putea trage din această fericită situaţie.

— La cabestan! spuse el. Să ridicăm ancora şi, noi cei trei, ne vom recâştiga libertatea!

— Asta este, bravo, căpitane! răspunse vesel Andre.

Cabestanul, sub forţele reunite a celor trei oameni, se roti, înfăşurând lanţul şi extrăgând ancora din noroiul golfului. Odată operaţiunea terminată, Andre şi Morgan, lăsându-l pe metis la cârmă, escaladară catargele, şi, cu un entuziasm care spunea totul, începură să desfăşoare pânzele vasului.

Fregata, sub o lejeră briză din sud-est, se puse în mişcare, şi, în măsura în care Andre şi Morgan desfăşurau velatura, viteza se mărea. Abil pilotată de Manuel, ea intră în strâmtoarea ce ducea spre libertate, navigând mândră între cele două maluri, luminată în marşul său de reflexele incendiilor. Dar, de pe mal, obositoarele manevre ale celor trei nu au rămas neobservate, şi căpitanul Flint, ghicind ce se întâmpla, îşi chemă oamenii şi îi sili să se urce pe corăbiile lor şi să pornească vânătoarea împotriva navei fugare.

Bineînţeles tot ce rămase întreg, din flota piraţilor – trei vase mari şi două fregate - se lansară în urmărirea acesteia, care, ieşită din canal, zbura în largul mării.

În larg, vântul sufla cu putere, şi fregata, condusă de Manuel, putea cu uşurinţă să se distanţeze de celelalte vase, dar Morgan nu voia să fugă ca un laş, în ciuda disproporţiei zdrobitoare de forţe.

Manevră fregata să descrie un arc de cerc, lăsă primul vas inamic să-l ajungă şi îi trânti o ghiulea în cioc.

— Bine ţintit, şefule! îi spuse Andre. Dar dacă nu mă înşel, noi nu suntem singuri în această luptă, fiindcă iată o pânză la tribord

care pare a aparţine chiar navei tale.

Morgan aruncă privirea în direcţia indicată, şi ochii lui de linx îi spuseră că Andre nu se înşelase. Vasul care venea spre ei era chiar vasul lui.

— Noaptea este luminoasă, spuse el. Alertă, Andre! Trebuie să fim recunoscuţi de către ai noştri.

Francezul fugi în cabina căpitanului, şi, printre lucrurile de acolo, găsi un mare pavilion negru, ce îl agăţă drept pavilion de recunoaştere.

Era şi timpul. Nava lui Morgan, care nu a încetat să patruleze în largul insulei Pintenul, aşteptând ocazia de a-şi salva căpitanul, trăgea deja asupra fregatei conduse de Manuel. Văzând că flutură, în clar-obscurul nopţii senine, acest mare drapel negru, corsarii se întrebară dacă şeful lor nu era la bordul acestei nave, fără îndoială capturată de el, şi, atunci când distanţa era suficient de mică, ultimele lor temeri se risipiră.

— Nu trageţi asupra mea, copii! urlă cât putu de tare cu vocea lui cunoscută corsarul nostru. Trageţi asupra lui Flint.

— Trăiască Morgan! Trăiască Regele Mărilor! răspunse echipajul, electrizat.

Revigorat Manuel, întreprinzătorul pirat prinse cârma în mâini şi brusc făcu să se întoarcă fregata.

— Noi nu vom întoarce spatele mult timp acestor scelerați, explică el. Indiferent de faptul că sunt mai numeroşi. Noi avem de partea noastră conştiinţa că ceea ce realizăm este drept.

Şi, cu o abilitate neegalată, el pilotă nava spre flancul navei ce o urmărea. Prinsă în capcană cu o violenţă nemaivăzută în momentul în care se aştepta mai puţin, neînţelegând manevra fugitivului, greoiul vas crăpă de la chilă până la etravă, oprindu-se după impact cu fregata înfiptă în coca trepidantă.

Deja Morgan şi Andre, cu sabia în dinţi, toporişca în mâini, săriră pe puntea vasului inamic.

— Morgan! Este Morgan! urlau mateloţii, nebuni de frică, recunoscându-l pe teribilul pirat.

El nu auzea nimic, nu vedea nimic, lovind în stânga şi în dreapta, cosind capete şi braţe, trasând o brazdă roşie prin masa de mateloţi, înnebuniţi de durere şi frică. Andre îl urma cum putea mai bine, trasând o cale însângerată prin rândurile inamicilor.

— Milă! implorau mateloţii. Ne predăm.

— Flint este la bord? întrebă Morgan.

— Nu, căpitane. Este pe una din celelalte nave.

— Fie! Vă las în viaţă, dar coborâţi în cală, şi nimeni să nu mişte până la noi ordine!
Ascultători, ticăloşii se executară, şi Andre închise trapele cu lacătul în urma lor.

Ceva rău este bine

— Şi acum, Manuel, ne spui şi nouă ce te-a determinat să fii salvarea noastră?

Metisul roşi, coborî capul şi păru încurcat de întrebare.

Suntem la două zile după dramatica evadare a captivilor. Morgan şi fidelul său francez şi-au recâştigat propriile nave, luând cu ei pe metis şi prizonierul, Jones Smith. Cât priveşte pe ceilalţi bandiţi, nobilul şef tânăr i-a trimis să se vânture în altă parte cu nava lor avariată cu tot, prevenindu-i spre binele lor să nu mai aibă de a face cu el dacă nu doreau să moară de o moarte violentă. Şi corsarul părăsi aceste împrejurimi inospitaliere, în căutarea altor unităţi ale flotei sale, cu ajutorul cărora va putea cerceta insula Pintenul şi îl vor învinge definitiv pe căpitanul Flint.

Pe punte, Morgan a ţinut un consiliu de război cu Andre şi alţi locotenenţi. Condamnat la spânzurătoare, Jones Smith, odiosul trădător, îşi balansa hidosul corp între cer şi apă.

Manuel, interogat de căpitan, încerca din răsputeri să ocolească răspunsul. Dar, cum Morgan insista, în cele din urmă el murmură, nu fără o oarecare ezitare:

— La urma urmelor, aveţi dreptate, mai bine să ştiţi adevărul, căpitane. Vă aduceţi aminte de o tânără fată de sânge amestecat cu numele Juanita care se găsea la bordul unei nave spaniole capturate anul trecut?

— Sigur, spuse Morgan, foarte interesat, şi se uită la interlocutorul său cu un aer singular. Juanita şi alte două sau trei femei au fost transportate de noi în Cuba şi au fost eliberate.

— Conform obiceiului vostru nobil, căpitane. Ei bine! Juanita nu a uitat niciodată acest gest generos. Amintirea aceasta a rămas gravată în inima ei. Reîntoarsă în Peru, la tribul mamei sale, după moartea tatălui său, pe care îl însoţise în Spania, crescută de tribul său şi ridicată la demnitatea de şef tribal, constrânsă astfel să poarte haine bărbăteşti, ea nu a încetat o clipă să se gândească la voi. Gândiţi-vă la bucuria ei, când destăinuirile lui Jones Smith îi oferiră mijlocul de a-şi achita datoria de recunoştinţă.

— Manuel se numeşte în realitate Juanita? spuse cu un surâs plin de bunătate tânărul şef.

Liniştea confuză, roşeaţa din obrajii aşa zisului metis ţineau loc

de mărturisire.

— În acest caz, Juanita, îmi permiţi să spun că eşti o tânără plină de curaj, zise Morgan sărutând galant mâna tinerei femei. Pentru a mă ajuta, ai înfruntat teribile pericole. Dar nu îmi explic de ce nu te-ai mulţumit cu împiedicarea lui Jones Smith de a-mi face rău.

— Gândeşte-te, căpitane. Eu ştiam că ţelul vieţii tale nobile este exterminarea căpitanului Flint. Aşa am crezut că, după ce am ascultat confidenţele lui Smith, voi putea să te ajut să-ţi atingi visul, să reuşeşti să te debarasezi de mizerabilul englez. Şi, dacă Flint nu va muri, cel puţin, veţi fi distrus o mare parte din flota lui şi veţi arde una din ascunzătorile sale.

— Curajoasa Juanita! Îmi demonstrezi adevărul din zicala franceză: „Ceva rău este bun”. Pe cinstea mea! Nu pot regreta necazurile mele, fiindcă mi-au permis să apreciez că există eroism şi dăruire în felul tău de a fi. Reţine, acest lucru îl face gelos pe bravul meu Andre!

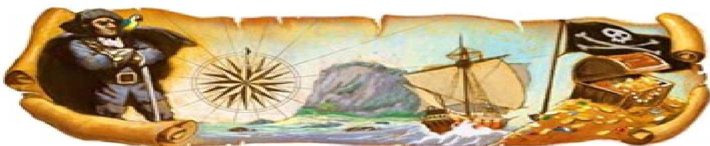
— Să fiu gelos pe o femeie, eu? strigă bătrânul locotenent pe un ton jovial. Desigur! Voi nu cunoaşteţi deloc francezii, şefule! În ţara mea, nu există un om mai galant ca mine, şi eu vă jur că nimeni nu o admiră mai mult pe Juanita ca servitorul vostru.

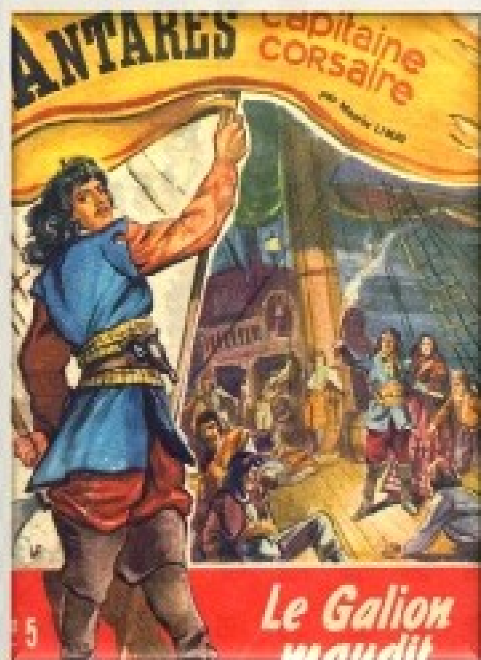
Cerul era senin, vântul adia uşor, marea era calmă. Fregata străbătea lin apele mării, graţioasă ca o lebădă. Dar acolo sus, între vergi, hidosul cadavru al lui Jones Smith se balansa sinistru, iar, pe punte, aproape de pseudo-Manuel, încă nedumerit, şi de bătrânul Andre, redevenit grav, Morgan părea adâncit într-o sumbră reverie.

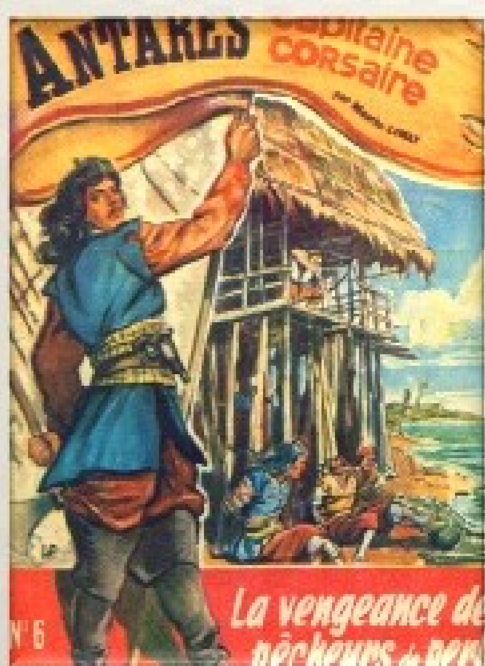
La ce gândea tânărul erou? El se gândea la tatăl său, la răzbunarea sa insaţiabilă şi la dificultăţile reînnoite în mod constant de ceea ce întreprindea. Pentru o Juanita, câţi de Jones Smith – vai! – nu va întâlni în drumul său? Dar, mai hotărât ca niciodată să-şi facă datoria, alungă gândurile negre, iar, în sinea sa o voce neauzită, dar vibrantă, lansă o profeţie născută din inimă:

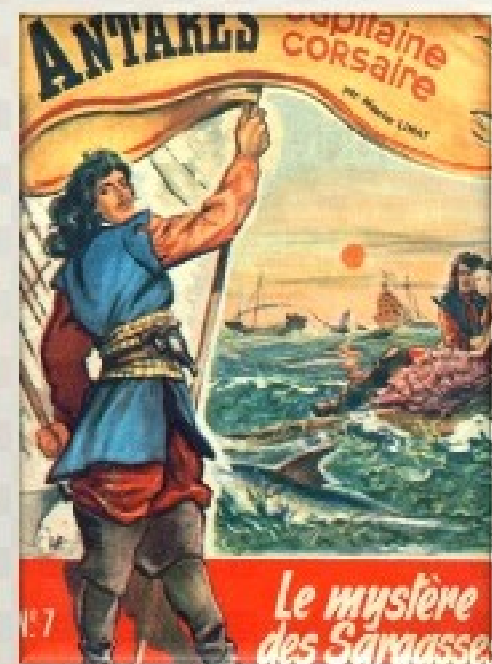
— Mai devreme sau mai târziu, Flint va pieri de mâinile mele. Vreau să vă spun, copii, că, într-adevăr, există un Dumnezeu în Ceruri, şi Domnul nu-i va permite acestui ticălos să scape la infinit de răzbunarea cea dreaptă.

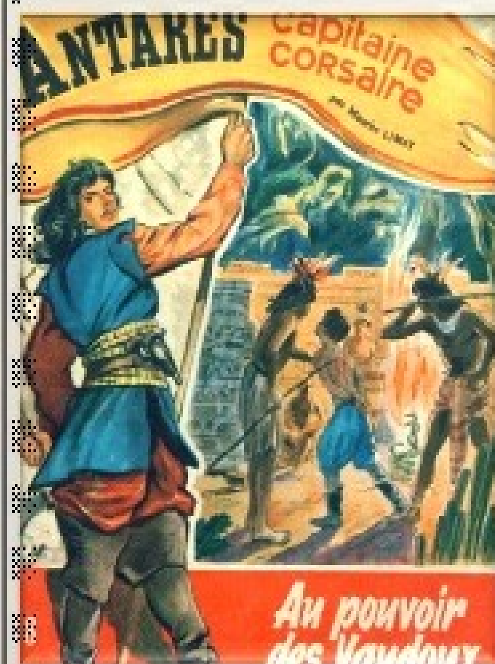
Cuprins

ANTARES
capitaine
corsaire
5
Le Galion

ANTARES
capitaine
corsaire
N°6
La vengeance

ANTARES
capitaine
corsaire
N°7
Le mystère

ANTARES
capitaine
corsaire
Au pouvoir